

ABSTRAKT

Práce se zabývá aspekty neo-Ottomanism v turecké zahraniční politice na tři balkánské země - Albánie, Bosna a Hercegovina a Kosovo - se zaměřením na vývoj v posledním desetiletí. Turecko se stalo docela aktivní na Balkáně a v těchto zemích v posledních několika letech však tento aktivismus není bez antecedents. Tyto oblasti byly jádrem evropského území Osmanské říše, a po rozpuštění této jednotky, Turecko stále připojen zvláštní význam těchto zemí, i když během studené války byly vztahy chladí. Na druhou stranu, s pádem železné opony, vzestup AK strany vládní pozice a Ahmet Davutoglu se stal ministrem zahraničních věcí v Turecku, na Balkáně začal dostávat konkrétní "výsluní" v turecké zahraniční politice. Nové nápady, výrazy přístupy byly začleněny do které sebevědomý a asertivní zahraniční politiku Turecka. Nicméně, tato nová politika, jen neo-Ottomanism v mnoha případech, infered kritiky i od západu a od místních politiků na Balkáně taky. Práce si klade za cíl předělat a předělat tento výraz zvýraznění jiné, pozitivní prvky toho. Turecko politické, ekonomické, kulturní a vojenské vztahy s Albánií, Bosnou a Hercegovinou a Kosovem se vyvíjejí bezprecedentní rychlostí v těchto dnech ale Osmanská minulosti a etnické rozdíly zpochybňují v některých případech o záměrech v Turecku. Nicméně, ekonomika je stále více a více stává hnací faktor ve vztazích, s tureckou investice rostoucí v těchto zemích. Kromě toho vnímání minulosti Osmanské Mění se však i v těchto zemích, s výrazným posunem v některých státech ve prospěch tureckých zapojení. Nicméně, zůstávají zvýšené vztahy s Tureckem velmi debatoval v Bosně a Hercegovině, kde tento problém je také v souvislosti se země etnické rozdělení. Všechny čtyři země usilovat o členství v EU, ale tam jsou různé překážky, který vrátil svůj pokrok. Důsledky blednutí pokrok rychle tlačí členství Turecka a dalších tří zemí posílené spolupráce-operace, a to především v oblasti ekonomiky, aby co nejvíce z bilaterálních - a multilaterální - vztahy. Práce se snaží zdůraznit, že většina z faktorů současné turecké zahraniční politiky v této oblasti zdůrazňují přístup neo-Ottomanism, nicméně tento přístup je více než příjemce disadventegous pro všechny strany a zúčastněné aktéry pozorovat turecké přibližování převážně pozitivně.